

μένων διὰ τῶν αὐτῶν γραφικῶν χαρακτήρων, ὧν ἐμνήσθημεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

Εἰς τὰς πληροφορίας ταύτας προσθέτουσι τὰ ἀμερικανικὰ φύλλα, ὅτι οἱ σταλακτίται ἐν τῷ κοιλώματι τοῦ ἀσβεστίτου ἔχουσι κατὰ συμπερασμὸν ἡλικίαν 3,300 ἐτῶν περίπου, ὅτι ἐπομένως παρῆλθεν περὶ τὰς 4,000 ἔτη ἀπ' οὗτου τὰ κοιλώματα ταῦτα ἦσαν κατοικημένα.

Ὡς εἵπομεν ἐν ἀρχῇ, ἐὰν αἱ πληροφορίες τῶν ἀμερικανικῶν φύλλων εἶνε ἀσφαλῆς, τότε διὰ τῶν εὐρημάτων τούτων ἀνοίγεται εἰς τοὺς ἀρχαιοδίφας εὐρύτατον καὶ σπουδαιότατον πεδῖον ἔρευνῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ καταλήξωσι πιθανῶς εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς ἀκόμη χρόνους ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου σημαντικαὶ φοινίκων ἀποικίαι.

G. M. B.

Ἄ Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Εἶνε κοινῶς γνωστὸν ὅτι ὁ ἐπιτήδειος δικηγόρος, διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ πνεῦμα τῶν ἐνόρκων, δὲν ἀρκεῖται πολλάκις μόνον εἰς τὴν λογικὴν ἢ τὴν ῥητορικὴν τοῦ τέχνην. Παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς τὸν χαρακτήρα ἐκάστου ἐνόρκου καὶ δὲν χάνει ποτὲ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως τὸν ἐξευμενίσῃ. Οὕτω περὶ τοῦ Γάλλου Λασσῶ, τοῦ περιφήμου δικηγόρου τοῦ αἰῶνός μας. ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς ἀνεκδοτόν.

Ἵπερασπιζῶν ὑπόθεσιν τινα ἐνώπιον ἐνόρκων, παρετήρησεν ὅτι εἰς ἔνορκος δέκεται ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὸν καὶ τὰ δικηγορικά του ἐπιχειρήματα. Εἰς τὰ πρόσωπα πάντων τῶν ἄλλων ἔβλεπεν ὅτι ἡ ῥητορεία του ἔφερον ἀποτέλεσμα, πλὴν τοῦ ἐνός ἐκείνου, ὅστις ἔμενε σκυθρωπάζων, ὑποπτος, ἀμείλικτος. Ὁ Λασσῶ ἐξηκολούθει τὴν ὁμιλίαν του καὶ ἐπὶ τέλους ἢ εὐκαιρία ἔφθασεν. Ἡ ἡμέρα ἦτο θερμὴ καὶ ἀκτίς ἡλίου εἰσδύουσα διὰ τῶν παραπετασμάτων ἔπιπτεν ἐπὶ τῆς φαλακρᾶς κεφαλῆς τοῦ αὐστηροῦ ἐνόρκου. Ὁ δικηγόρος διακόπτει πρὸς στιγμὴν τὴν σειρὰν τοῦ λόγου του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐνόρκους λέγει :

— Ἐὰν οἱ ἔντιμοι κύριοι ἔνορκοι διατάξωσι νὰ καταδίσασθῃ ὀλίγον τι τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου ἐκείνου, εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰς συνάδελφός των θὰ εὐχαριστηθῇ.

Ἡ ἐνδειξις αὕτη ἀγρύπνου μερίμνης ἐμάλαξε τὴν καρδίαν τοῦ ἐπιμόνου ἐνόρκου καὶ ὁ διάσημος δικηγόρος ἐκέρδισε τὴν ὑπόθεσιν του.

ΤΡΑΝΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Υἱὸς πλουσίας καὶ εὐγενούς οὐγγρικῆς οἰκογενείας σαγηνευθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους ἡθοποιοῦ ἀνεχώρησε πρὸ τίνος μετ' αὐτῆς εἰς Ἀμερικὴν.

Ὁ πατὴρ του ἅμα μαθῶν τούτου σπεύδει κατόπιν, ὅπως προφθάσῃ καὶ ἀποσπάσῃ τὸν υἱὸν ἀπὸ τῆς Κίρκης.

Τὸν προφθάνει εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καί, μαθῶν ὅτι ἔγευματίζε μετὰ τῆς ἀγαπητῆς του εἰς ἐστιατόριον, στέλλει τὸν ἔμπιστον ὑπηρέτην του διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ.

Ὁ ὑπηρέτης ἐπανερχεται ἀγγέλλων, ὅτι εἶδε τὸν

υἱὸν τοῦ κυρίου του καθήμενον εἰς μικρὸν τραπέζιον μόνον μετὰ τῆς ἡθοποιοῦ.

— Καὶ πῶς ἐφέροντο μεταξὺ των ; Ἐρωτᾷ ὁ γηραιὸς Οὐγγρος.

Ὁ ὑπηρέτης διηγεῖται λεπτομερείας τινὰς καὶ προσθέτει :

— Μάλιστα ἐκεῖ ποῦ τοὺς ἐκρυφοκύτταξα ἔξαφνα βλέπω καὶ πέφτει κάτω τὸ μαντήλι τῆς κυρίας.

Ὁ πατὴρ ἐρωτᾷ ζωηρῶς :

— Καὶ ἔσκυψε αὐτὸς νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τῆς τὸ δώσῃ, ἢ τὸ ἄφησε κάτω.

— Ὅχι, τὸ ἄφησε κάτω ὡς ποῦ τὸ ἐπῆρε μόνη τῆς.

— Τότε ἤλθαμε πολὺ ἀργά — εἶνε παντρεμένοι !

ΤΑ ΔΙΟΠΤΡΑ

Τὰ δίοπτρα ἐφευρέθησαν πρὸ 600 ἐτῶν, ἀλλ' ἡ χρῆσις τῆς ὑέλου πρὸς βοήθειαν ἀσθενούς ὀφθαλμοῦ εἶναι ἀρχαιοτέρα. Ὁ Νέρων ἔβλεπε διὰ κοίλης ὑέλου τοὺς ἀγῶνας τῶν μονομάχων καὶ ἄλλοι σύγχρονοι του ἐπίσημοι ἄνδρες μετεχειρίζοντο τοιαῦτα τεχνάσματα ὅπως ἐντείνουσι τὴν ὄρασίν των.

ΣΟΦΟΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑ

Κύριός τις ἐσύστησε τὸν υἱὸν του πρὸς τὸν Ἐδισων καὶ μεταξὺ λόγων τὸν παρεκάλεσε νὰ δώσῃ εἰς τὸν νέον ἐν παράγγελμα, ὅπως τῷ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ στάδιον τὸ ὅποιον ἐξέλεξεν. Ὁ Ἐδισων μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἀπεκρίθη : «Μὴ παρατηρῆς ποτὲ τὸ ὠρολόγιόν σου».

Ὁ νέος μετ' ἀπορίας βεβαίως ἤκουσε τὴν παραγγελίαν ταύτην, ἀλλ' ἐὰν μείνῃ ὀλίγον ἐν μέσῳ μικρῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡμερομισθίων ἐργατῶν, θὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὅσοι προσέχουσιν εἰς τὸ ἔργον των τόσον ὀλίγον, ὥστε νὰ ἐρωτῶσι τὴν ὥραν, δὲν προσδεύουσιν εἰς τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἀσφαλῆς εἶνε ἡ πρόδος ἐκείνων, οἵτινες λησιμονοῦσι καὶ τὴν ὥραν καὶ τὸ ὠρολόγιόν των.

ΦΥΤΩΔΗΣ ΜΥΙΑ

Ἐκ τῶν παραδοξοτέρων προϊόντων τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν εἶνε ἡ περίφημος φυτώδης μυία, εἶδος ἐντόμου ἔχοντος τὸ μέγεθος καὶ τὸ χροῶμα τοῦ κηφήνος, ἀλλ' ἄνευ πτερῶν. Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον τὸ ἔντομον τοῦτο θάπτει ἑαυτὸ καὶ ἀρχίζει νὰ φύεται. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου ἐκ τῆς βράχειος τοῦ ἐντόμου ἐξέρχεται βλαστὸς, ὅστις προβάλλων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν του ἐδάφους αὐξάνει, καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου τὸ δενδρίον φθάνει εἰς τὸ τέλος τοῦ ὕψους του, ὅπερ εἶνε τριῶν δακτύλων. Εἶνε καθ' ὅλα ἐντελὲς δένδρον, ὁμοιάζον πολὺ λεπτὸν κλάδον κοραλλίου. Ἀμα αὐξήσῃ ἐντελῶς τὸ δενδρίον, ἀναφαίνονται εἰς τοὺς κλῶνας του λοβοί, οἵτινες αὐξάνουσι καὶ πίπτουσι τὸν Αὐγούστον. Ἄντι δὲ σπόρων οἱ λοβοὶ οὗτοι περιέχουσι τρεῖς ἕως ἑξ μικροὺς σκληροὺς σκώληκας, οἵτινες μεταμορφοῦνται πάλιν εἰς μυίας.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τὴν μεγάλην Παρασκευὴν συναντᾷ καθ' ὅσον φίλος φίλον μὴ διακρινόμενον ἐπ' καθαρῶτητι :

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις ;

— Σ' τὴν ἐκκλησίαν. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ρύπους . . .

— Ἄ, ναι ! σὺ δὲν πηγαίνεις ποτὲ εἰς τὸ λουτρό !..